

[Gunhild Due.]

Det sker i nogle tilfælde allerede nu, men ikke nær nok; jeg ønsker derfor en sådan pligt indskærpet.

- 2) Kunne der gives centrene pligt til at indberette alle forældrelose, forladte eller dermed ligestillede åndssvage til tilsynsrådene med henblik på omsorgsarbejde eller eventuel beskikkelse af værger for disse?
- 3) Endvidere kunne man måske aktivisere de nyvalgte tilsynsrådsmedlemmer ved ud over den skriftlige også at yde en mundtlig orientering om rådernes pligter og rettigheder.

Første næstformand (From): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Gunhild Due: Jeg er klar over de problemer, der kan være med tilsynsarbejdet med vore åndssvage, både når det gælder tilsynsråd og især værgeordningen. Det, jeg ønsker med mit spørgsmål, er at inspirere til nogle små forbedringer i udkanten af området, som jeg mener kan klares med det samme.

Jeg har flere gange fået klager over, at forældre eller værger ikke får besked, når en patient flyttes fra et sted til et andet, f. eks. indlægges på et hospital uden for centret. Det er urimeligt, og jeg håber, ministeren ved et cirkulære vil indskærpe centrene, at der skal gives meddelelse til forældre eller værge, helst inden flytningen og senest samtidig med flytningen.

Derudover vil jeg spørge, om man kunne overveje at give centrene pligt til at indberette alle forladte og dermed ligestillede åndssvage til tilsynsrådene med henblik på iværksættelse af omsorgsarbejde eller eventuelt beskikkelse af værger. Jeg er klar over, at der udføres meget godt arbejde for disse patienter af centrenes sociale medarbejdere; men jeg mener, det ville være betryggende, hvis alle patienter havde mulighed for at få en kontakt uden for centret, og at der er mennesker uden for — enten det er tilsynsråd, forældreforeninger eller værger — som er interesserede i de enkelte patienter og følger med i, hvordan det går dem, der ellers er alene.

Endvidere håber jeg, at man ud over,

hvad man har gjort ved de skriftlige retningslinjer af 12. marts 1963, vil forsøge at aktivisere de nye tilsynsrådsmedlemmer ved også at give mundtlig orientering på møder eller lignende.

Socialministeren (Bundvad): Fru Gunhild Due har spurgt, om jeg vil aktivisere og forbedre tilsynet med åndssvageforsorgens centre. I den skriftlige begrundelse for sit spørgsmål har fru Gunhild Due nævnt nogle eksempler på de forbedringer, hun kunne tænke sig.

For det første peges der på, at jeg bør pålægge centrene at underrette forældrene og dermed ligstillede om flytning af en patient til en ny afdeling eller til et hospital. Det finder jeg helt rimeligt begrundet, og bestyrelsen for statens åndssvageforsorg har da også allerede i 1961 pålagt centrene at underrette de pågældende og pårørende i god tid forud for en flytning. Hvis forudgående meddelelse ikke kan gives i et akut tilfælde, må en efterfølgende meddelelse naturligvis gives snarest muligt. Efter hvad der er oplyst for mig, har forsorgens hovedkontor inden for de sidste 6-7 år ikke kunnet finde nogen klage over manglende oplysninger i sådanne tilfælde, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at bede bestyrelsen om at indskærpe reglen om, at der skal gives meddelelse.

Fru Gunhild Due er inde på den tanke; at de patienter, der mangler forbindelse med pårørende, skulle indberettes til tilsynsrådene, således at der kunne iværksættes omsorgsarbejde eller beskikkelse af værger for dem. Der foreligger ingen opgørelse over, hvor mange af forsorgens patienter der skal betragtes som „glemte“ — jeg sætter ordet i anførselstegn — af omverdenen. Med „glemte“ mener vi forældrelose børn, forladte og dermed ligestillede. Ved et enkelt forsorgscenter har man prøvet at opgøre antallet af sådanne patienter, og det viste sig, at der var tale om ca. 10 pct. af den samlede belægning. De glemte patienter hører navnlig til i de ældre aldersgrupper. Jeg mener ikke, at det specielt kan være tilsynsrådernes opgave at sætte omsorgsarbejde i gang for disse patienter. Det ville være uoverkommeligt for et tilsynsråd at påtage sig sådanne opgaver. Jeg kan nævne, at hvert forsorgscenter i gennemsnit har omkring 2.000 patienter.